

**THOMAS
ERIKSON**

De
UITVERKORENE

Vertaling Yvonne Luijten-van de Straat

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Thomas Erikson, by Agreement with Enberg Agency

Oorspronkelijke titel: *Övervakaren*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Yvonne Luijten-van de Straat

Omslagontwerp: Buro Blikgoed

Omslagbeeld: © Richard Nixon / Arcangel

Foto auteur: © Robin Berglund

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1703 7

ISBN 978 94 027 7429 0 (e-book)

NUR 330

Eerste druk juli 2026

Originele uitgave verschenen bij Bokfabriken, Malmö.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Anders Snellman hield de afstandsbediening in zijn hand terwijl hij nadenkt over hoe de dag eruit zou zien. Ineens sprong de tv vanzelf aan.

Anders Snellman was zo verbijsterd dat hij overeind sprong, met zijn ene hand stevig om de afstandsbediening en de andere voor zijn mond geslagen. Om te voorkomen dat hij het zou uitschreeuwen.

Hij staarde met opengesperde ogen naar het scherm. Dat de tv vanzelf was aangesprongen had misschien een technische reden. Waar hij echter van schrok, was het feit dat hij zichzelf zag – live – schuin van bovenaf gefilmd.

Toen werd het beeld zwart.

Snellman bleef staan en knipperde een paar keer. Hij richtte zijn blik weer op de afstandsbediening.

Het had misschien slechts een seconde geduurd, maar hij wist het zeker: hij had zichzelf gezien, voor de bank naar de tv starend. In zwart-wit bovendien. Van de zijkant, schuin van bovenaf.

Hij zette de tv opnieuw aan. Het gebruikelijke menu met een half miljoen streamingopties verscheen.

Hij sloot zijn ogen. Droomde hij? Lag hij nog in bed? Nee, nee. Het rook nog steeds naar koffie.

Hij deed zijn ogen open en keek naar de hoek van het plafond. De bewegingsmelder voor het inbraakalarm staarde naar hem terug. Een rood lampje knipperde één keer.

Anders Snellman slikte.

Eén keer.

Twee keer.

Drie keer.

Twee jaar eerder

De verrader die op zijn knieën voor de leider zat, liet zijn hoofd hangen. Hij zat al een lange tijd zo, met zijn handen achter zijn rug gebonden.

De knieën van de verrader zouden het inmiddels moeten uitschreeuwen van de pijn. De kou van de stenen vloer zou in zijn benen moeten zijn getrokken. De leider hoopte er bijna op.

Hij snoof. Het was een fout geweest om naar hem te luisteren, maar nu was het te laat. De schade was al aangericht.

Hij balde zijn ene hand tot een vuist en legde zijn andere op het voorwerp dat voor hem op het bureau lag. Hij wist precies wat hij zou doen.

De leider richtte zijn blik op de mannen die zich aan weerszijden van de verrader hadden opgesteld. Het had een tweeling kunnen zijn. Legerkisten, donkere spijkerbroek, leren jasje, achterovergekamd haar, stoppelbaard, onbewogen gezicht. Ze hadden het een en ander meegeemaakt en probeerden over te komen alsof ze nóg meer hadden doorstaan.

De ruimte was groot, vijftientwintig bij vijftientwintig meter. Schemerige verlichting. Het was er vrijwel leeg, afgezien van het podium waarop het enorme bureau stond.

Toen de mannen de voormalige *golden boy*, inmiddels verrader, onder zijn armen naar binnen droegen, had hij zoveel mogelijk om zich heen gekeken. Tegen de muren stonden zwijgende mannen, alert en met ernstige gezichten. Waarschijnlijk kende hij er wel een aantal van en hij zou zich zorgen moeten maken, gezien wat hij over hen wist.

Ineens zakte hij in elkaar.

Voordat hij de koude stenen vloer raakte, hadden vier sterke handen hem alweer omhooggetrokken.

De man achter het bureau trok zijn stropdas recht en deed de zakdoek in zijn borstzak goed. ‘En nu hou jij je mond totdat ik je wat vraag. Jouw idee was het slechtste idee in tien jaar. Nee, vijftig jaar. Misschien zelfs wel óóit, nu ik erover nadenk. En dat plaatst het in een speciale categorie van slechte ideeën.’

Niet dat hij kon bepalen welk idee het slechtst was geweest, maar hij was ontdaan. Nee, niet ontdaan. Hij was eerder verbaasd. Hoe durfde die idioot hem zo boos te maken? Wat dacht hij wel niet? Had hij überhaupt nagedacht?

‘Ik vroeg om een oplossing voor een probleem. Dat was een eenvoudig verzoek. Ik vroeg iets. Jij gaf antwoord. Jij zei dat het goed zou komen. In plaats daarvan heb je me nog meer problemen bezorgd.’

De man op zijn knieën schraapte zijn keel. ‘Je begrijpt het niet, ik -’

Er kwam een grote vuist van rechts aangevlogen die hem recht op zijn slaap raakte en hem tegen de grond sloeg. Een van de tweeling had een bijzonder goed reactievermogen.

De man achter het bureau voelde iets wat op een lachje leek in zijn keel kriebelen. Een doffe grom ontsnapte hem.

Hij duldde geen tegenspraak. Niemand kwam daar ongestraft mee weg. Hij had een verantwoordelijkheid en kon het zich niet veroorloven een stelletje amateurs rond te hebben lopen.

De sterke armen tilden de verrader weer omhoog. Een van de tweeling fatsoeneerde onnodig zijn kleren en veegde wat vuil van zijn jasje. Alsof het erger was om de kleren van de man vies te maken dan om hem in zijn gezicht te meppen. De andere van de tweeling sloeg hem behoorlijk hard met vlakke hand in zijn gezicht.

De man die het besluit zou nemen leunde naar voren over het bureau, nog altijd met zijn ene hand rond het voorwerp voor hem. Hij hield zijn hoofd een tikje schuin. Hij wilde het echt begrijpen.

‘Je had vrij spel. Je zei dat je wist wat je deed. En toen liet je niets meer van je horen. Ik zei tegen mezelf dat je alles onder controle had. Dat alles in orde was. Wat had ik het mis. Ben je je er eigenlijk wel van bewust hoeveel je me gekost hebt?’

Hij dacht na. Wist hij dat zelf wel? Nee, precies wist hij het niet. Zo

simpel was het nooit. Maar het was beduidend meer dan hij kon accepteren.

‘Maar iedereen zou een laatste kans moeten krijgen. Heb je nog andere ideeën?’ vroeg hij met fluweelachtige stem.

De verrader hijgde en zijn hoofd schommelde. Zijn blik was afwezig. Hij zei niets.

De man achter het bureau knikte naar tweeling nummer twee.

Een andere vuist sloeg de man neer, dit keer vanaf links. De man achter het bureau glimlachte breed.

‘Geef antwoord als je iets wordt gevraagd!’ schreeuwde hij.

‘Nee,’ zei de verrader zwakjes.

‘Sorry, maar ik hoorde je geloof ik niet goed.’

Een snik. ‘Nee.’

‘Wat “nee”?’

‘Nee, ik heb geen andere ideeën.’

De man achter het bureau stond op en pakte het zware voorwerp van het bureau. Hield het achter zijn rug. Hij liep om het bureau heen en genoot van het geluid van zijn voetstappen op het grove hout van het podium.

Je kon niet altijd succes hebben. Hij liet zijn blik over de ruimte gaan. Er stonden een heleboel ruige kerels bij de muren, zwijgend, afwach- tend. Sommigen verwachtingsvol, anderen neutraal. Ze zouden op zijn kleinste gebaar reageren. Niemand leek de ruimte te willen ontvluchten.

De verrader, die in de meeste gevallen W werd genoemd, overwoog waarschijnlijk welke strategie in deze situatie het verstandigst was. Maar er was geen strategie mogelijk. Niet meer. Er was maar één uitweg uit deze ongelukkige situatie.

Hij bleef voor W staan. Nog altijd met zijn handen achter zijn rug. Hij hield zijn hoofd schuin. ‘Als jij niet weet hoe ik mijn geld terug moet krijgen... wat heb ik dan nog aan jou?’

Hij haalde het voorwerp tevoorschijn en bekeek het geamuseerd. Hij keek om zich heen in de ruimte. Sommigen knikten nadenkend, sommigen keken weg. Sommigen reageerden helemaal niet. Gewoon een normale dag op het werk.

W tilde zijn hoofd op en staaarde naar het voorwerp. ‘Nee.’ Het klonk vooral als een zachte uitademing.

De man tilde zijn armen boven zijn hoofd. Met een zwaaiende beweging bracht hij het voorwerp naar beneden, naar W die op zijn knieën voor hem zat.

Met één goed gerichte slag scheidde het zwaard het hoofd van het lichaam. Er klonk een doffe bons toen het hoofd een stukje bij het lichaam vandaan op de grond terechtkwam.

Bijna niemand had zich bewogen.

Niemand zei iets. De ruimte was nog steeds even donker. De bureau-lamp knipperde.

De man die zijn waardeloze raadgever had onthoofd, plofte zwaar achter zijn bureau. Hij legde voorzichtig het zwaard voor zich neer.

Hij streek een pluk haar glad die los was gekomen en ontdekte verrast een bloedvlek op zijn colbert. Hij veegde een stofje van zijn schouder.

Toen legde hij zijn brede handpalmen op het bureaublad. Met een diepe zucht keek hij uit over de ruimte met alle mannen die getuige waren geweest.

‘We hebben flinke bedragen verloren. Nu moeten we een nieuwe richting op. Ik heb nieuwe ideeën nodig. Heeft er hier iemand ideeën?’

Er klonk wat geritsel van kleren toen een aantal van de aanwezigen onrustig heen en weer bewoog. Niemand zei iets.

‘Kom op,’ zei hij iets scherper. ‘Is er niemand die een idee heeft hoe we het geld kunnen terugkrijgen dat we hebben verloren?’

De man achter het bureau heette Ristov. Hij zuchtte. Trommelde met zijn vingers op het donkere hout van het bureaublad. Hij keek naar de grote plas bloed die zich langzaam in zijn richting verspreidde. Het zou hem niet bereiken, aangezien hij twintig centimeter boven de vloer op zijn massieve podium zat.

‘Ik kan jullie vertellen dat we hier blijven tot iemand iets bedenkt.’

Hij leunde achterover in zijn grote leren fauteuil en genoot van het aangename gekraak. Hij kon wel wachten. Hij had alle tijd van de wereld.

Na zo’n drie minuten, die voor iedereen behalve hemzelf als twee uur

aanvoelden, klonk er een kuchje.

Versillende hoofden draaiden zich om. Ristov trok geïnteresseerd zijn wenkbrauw op.

Er kwam een gedempte stem vanaf de verste muur. Een magere, onopvallende man in een grijs pak met een grijze stropdas en een bleek gezicht.

Toonloos zei hij: ‘Ik heb een idee.’

1

Nu

Snellman reed de parkeerplaats van de autogarage op en wierp een blik op de achterbank om er zeker van te zijn dat hij niets in de leenauto liet liggen. Donkere wolken paktten zich samen boven zijn hoofd, een perfect decor voor deze dag die zo bizar was begonnen. Hij kon nog steeds niet verklaren hoe hij op zijn eigen tv had kunnen verschijnen, laat staan bedenken wat hij met deze situatie aan moest. Dus Snellman deed wat hij met de meeste dingen in het leven deed: hij verdrong het. Hij stopte het ergens ver weg waar hij er geen last van had.

Hij rukte de deur van de werkplaats open.

Het zag eruit zoals het er meestal uitziet op dit soort plekken. Een stukje verderop stond een koffiemachine die een bruine vloeistof produceerde voor klanten die niets meer te verliezen hadden. Enkele nieuwe auto's met futuristische logo's stonden bij de ingang geparkeerd.

Een witte balie met glazen schermen – een overblijfsel uit de coronatijd.

Zijn blik viel op een handgeschreven bordje.

Vanwege ziekte is er minder personeel aanwezig. Onze excuses voor de langere wachttijden. Neem gerust een kopje koffie terwijl u wacht!

Jullie zouden je vitamientjes moeten nemen, mannen, dacht hij knorrig.

'MJB 007?'

Snellman draaide zich om.

Hij verwachtte een domme grap over zijn kenteken, maar die kwam niet. 'Is hij klaar?'

De automonteur, gekleed in een blauwe overall, knikte. Hij begon aan een technische samenvatting van wat er aan de auto was gedaan.

Snellman luisterde niet.

De jongeman boog zich over de balie heen en zei: 'Ik moet je iets vragen.'

'Ik zit een beetje krap bij kas zo aan het einde van de maand,' zei Snellman.

De monteur knikte in de richting van de werkplaats.

Snellman liep achter hem aan. De ruimte was schoon en opgeruimd, heel anders dan het stereotiepe beeld dat mensen van autogarages hadden.

De monteur liep naar de auto van Snellman. Het voorportier stond open, net als de achterklep.

Snellman wierp een blik op zijn horloge. 'Ja?'

De monteur bleef bij de achterkant van de auto staan. 'Daar,' zei hij en hij wees in de kofferbak.

Snellman keek de auto in. Een van de zijpanelen was weggehaald en er was een wirwar van kabels zichtbaar. 'Wat dan?'

De automonteur wees met een grove vinger naar een zwart apparaatje helemaal achter in het compartiment. Snellman trok zijn wenkbrauwen op en stak zijn hoofd naar voren. Het apparaatje was zo'n tien bij tien centimeter. Een paar dunne zwarte kabels kwamen eruit en kronkelde naar beneden.

'Het is een zendertje dat ergens signalen naartoe stuurt. Ik heb het uitgelezen met onze speciale apparatuur,' zei de monteur op een licht verwijtende toon.

'Oké?'

'Het zou daar niet moeten zitten.'

Snellman ging rechtop staan. Zijn maag trok samen.

Er flitste weer een beeld voorbij van het onverwachte moment met de tv van die ochtend. 'Dat zal toch wel met de gps te maken hebben?'

'Zoiets kun je uitschakelen. Dit ding is op een heel andere manier aan het systeem van de auto gekoppeld. Hij zit aan de microfoon van je mobiele telefoon gekoppeld, waardoor het alles wat er in de auto wordt gezegd kan afluisteren en dat bovendien kan doorsturen. Volvo monteert dit soort dingen niet in zijn auto's.'

Snellman boog zich weer de auto in. Hij voelde een plotselinge rilling door zijn lichaam gaan. Die begon ergens in zijn achterhoofd, trok langzaam over zijn rug naar beneden en verdween tussen zijn billen. Hij voelde zijn balzak samentrekken. Het beeld van zichzelf op de bank diezelfde ochtend kwam met volle kracht terug.

De automonteur ging met zijn armen over elkaar recht voor hem staan. Zijn kin schoot naar voren. ‘Heb jij dat daar laten installeren?’

‘Meen je dit nou? Ik weet niet eens wat het is.’

‘Ik heb tien andere identieke auto’s hier op het terrein gecontroleerd, maar geen daarvan heeft dit type apparatuur.’

Snellman haalde een paar keer diep adem. Ineens begon het overal te jeuken. Hij dwong zichzelf rationeel na te denken. ‘Alles is tegenwoordig met van alles uitgerust. Mobiele telefoons, de luidsprekers thuis; we worden de hele tijd afgeluisterd. Je telefoon hoort wat je zegt. Als je het over wilde zwijnen hebt, kom je advertenties voor wildafrasteringen tegen op internet. Noem je het Midden-Oosten, dan verschijnt er een hele reeks politieke berichten.’

De automonteur kwam heel dicht bij Snellman staan. Zijn adem rook naar zure koffie. Hij stonk naar zweet. Snellman zag dat hij een paar scheerwondjes in zijn gezicht had. Toch leek het alsof hij zich twee dagen niet had geschoren.

‘Ik heb met een heleboel auto’s gewerkt. Oude, nieuwe, elektrische auto’s, alle mogelijke systemen. En ik heb geen idee wat dit is.’

Een of ander aggregaat in de werkplaats liet een harde knal horen. Snellman maakte een sprongetje van schrik en deed een stap achteruit. De automonteur deed weer een stap naar voren.

‘Maak je je geen zorgen?’

Snellman fronste zijn wenkbrauwen. Goede vraag. Maakte hij zich zorgen? Natuurlijk maakte hij zich verdomme wel zorgen. Hij maakte zich nu nog een stuk meer zorgen dan vanochtend.

‘Waarom zou ik me zorgen maken?’ vroeg hij.

‘Iemand houdt je in de gaten en je zou je af moeten vragen wie dat is.’

2

Joseph Carling – Joe voor vrienden, Carling voor alle anderen – stapte uit zijn oude Land Rover Defender voor zijn landhuis. Hij zette zijn voet in een regenplas en herinnerde zichzelf eraan dat hij de terreinbeheerder moest bellen. De man die normaal het grindpad onderhield, was al geruime tijd ziek, geveld door iets wat hij long covid noemde, en Carling twijfelde of hij wel de juiste man had gevonden.

Hij haalde zijn aktetas van de achterbank, nam zijn lege waterfles mee en deed de auto op slot.

Het was een goede dag geweest. Hij had al heel wat tot stand gebracht bij het directieteam van een groot beursgenoteerd bedrijf, en hij was benieuwd hoever ze zouden komen zonder verdere hulp. Conflicten, intriges en grote ego's waren een buitengewoon slechte combinatie en in dit directieteam was daar geen gebrek aan. Daarnaast stonden ze voor de extra uitdaging dat de CEO onlangs was gescheiden van een van de vrouwelijke divisiedirecteuren – die bovendien een relatie was begonnen met een ander.

De vergaderruimte was doordrenkt van persoonlijke vendetta's, die als een onzichtbare gifwolk boven de gesprekken hingen. Interessant. Uitdagend. Vernietigend. Hij had het al gevoeld vanaf het moment dat hij over de drempel stapte.

Zijn eigen vader, een eeuwig glimlachende diplomaat met in elke hand een verborgen dolk, had hem alles geleerd wat hij moest weten over hoe je de illusie van eensgezindheid bewaarde, terwijl je in werkelijkheid uit was op elkaars ondergang. Er bestond geen vuil trucje dat hij niet had uitgeprobeerd toen ze de wereld rondreisden. Uiteindelijk had de werkelijkheid natuurlijk zelfs Carling senior ingehaald. Hij had de

wereld eenzaam en geïsoleerd verlaten. Er was nog steeds zoveel over zijn vader wat Carling niet wist, en hij was bang ook maar de kleinste trekjes van hem in zichzelf te ontdekken.

Hij dwong zijn gedachten terug naar de dag die hij zojuist had afgesloten. De meeting met het directieteam was de eerste echte opdracht die hij had aangenomen nadat de problemen met Georg Bromarck eindelijk waren opgelost. Miljardair Bromarck had van zijn dokter een klassiek doodvonnis gekregen, wat in feite inhield dat hij binnen zes maanden zou overlijden. Zijn enige erfgenaam, zijn kleinzoon Filip, was ergens in Zwitserland vermist geraakt en lange tijd leek het erop dat een dubieuze liefdadigheidsorganisatie een van de grootste fortuinen uit de geschiedenis van het land zou binnenslepen. Door alle betrokkenen te observeren was Carling erin geslaagd te achterhalen wie te vertrouwen was en wie de echte oplichter was. Toen hij bovendien Filip zwaar toegetakeld onder een spar in de bossen buiten Zürich aantrof, was het spel voor de oplichters voorbij.

Achteraf bleek dat het doodvonnis was verzonnen om toegang te krijgen tot zijn fortuin. Bromarck had Carling bedankt met een pakket aandelen met een waarde van zoveel nullen dat het hem lichtelijk in verwarring bracht. Carling was nu voor de rest van zijn leven financieel onafhankelijk. Hij had een paar weken lang niet goed geweten wat hij moest doen, maar na zorgvuldige overweging besloot hij om gewoon weer aan het werk te gaan. Hij was immers nog steeds dezelfde persoon. Eigenlijk was er niets veranderd. Dus nam hij nieuwe opdrachten aan als mentor voor topmanagers in Europa en gaf een aantal lezingen over leiderschap.

Niet omdat het nog nodig was, maar omdat hij het wilde. Hij had nog steeds het gevoel dat hij een hoop bij te dragen had en hij had bovendien iets nodig om zichzelf af te leiden, voor de momenten dat de gedachten aan Catharina te zwaar werden.

Op een avond tien jaar geleden was zijn vrouw opgestaan en de keuken uit gelopen, om vervolgens nooit meer terug te keren. Dit had ertoe geleid dat hij zelf het slachtoffer werd van achterdocht van anderen: had hij haar vermoord en het lichaam verstopt? De hele situatie was zo on-

werkelijk geweest dat hij maandenlang zijn houvast kwijt was. Carling was gedwongen geweest zijn verdriet deels in de gevangenis te verwerken. Een paar maanden lang voelde het alsof iedereen zich tegen hem had gekeerd.

Uiteindelijk was het onderzoek stopgezet vanwege gebrek aan bewijs.

Maar het had zijn sporen nagelaten: hij hield er een sociale fobie aan over.

Wie geloofde hem toen hij beweerde dat hij echt niet wist waar ze was gebleven? Of waarom ze was verdwenen. Het was een gewone vrijdagavond na het avondeten geweest, ze hadden een glas wijn bij hun biefstuk genomen en zoals gewoonlijk over hun week gepraat. De sfeer was goed geweest.

Carling was net teruggekomen van een tripje naar Noord-Noorwegen. Een cliënt had een callcenter opgezet op het uiterste puntje van het Scandinavische schiereiland. Hij had Catharina vermakelijke verhalen verteld over de meetings die hij had gehad en over hoe lastig het was geweest om mensen zo ver naar het noorden te lokken. Hij hield ervan haar aan het lachen te maken en ze had op precies de juiste momenten gelachen.

Zij had verteld over een boek dat ze wilde schrijven. Hij wist dat ze al van jongs af aan dromen had om schrijfster te worden en nu ze in de dertig was, begon dat plan vorm te krijgen. Hij had geluisterd, haar gemotiveerd, en hopelijk de juiste vragen gesteld.

Hij had zich al een miljoen keer afgevraagd of hij misschien te weinig interesse had getoond voor de grote droom van zijn vrouw. Was hij afwezig geweest? Had hij er ongeïnteresseerd uitgezien? Wat wist hij ook eigenlijk over het schrijven van een boek? Had hij überhaupt wel vragen gesteld? Had hij haar onderbroken om weer over zichzelf te beginnen?

Carling nam aan dat het allemaal mogelijk was. Hij kon het zich simpelweg niet herinneren.

Dat was het beeld dat hij schetste voor iedereen die had willen luisteren. Voor vrienden, burens, familie, de politie. Voor zijn eigen moeder, die het contact verbrak na het incident, om nog maar te zwijgen van Catharina's ouders. Ook zij was enig kind, maar hij had geen antwoorden.

Hij had de politie verzekerd dat Catharina van hem hield. Hij wist dat het waar was. En hij had verzekerd dat hij nog veel meer van haar hield. Zijn hele wezen schreeuwde het uit omdat hij niet wist wat er gebeurd was. Maar wie geloofde hem?

Wanneer de burens aarzelend hun hand opstaken ter begroeting, dachten ze dan: wat zielig voor die arme jongeman, die op zo'n eigenaardige manier zijn mooie vrouw is verloren? Of dachten ze: daar hebben we iemand die denkt dat hij weg kan komen met moord?

Er was geen enkele manier om erachter te komen hoe het zat. En die onwetendheid kwelde hem dag en nacht.

Carling liep langs de voorkant van het oude gebouw. Hij keek omhoog naar de oude houten gevel. De houten panelen hadden ooit, ergens in de jaren vijftig, de oorspronkelijke pleisterlaag vervangen, toen er meer geld dan verstand was. Maar hij keek ernaar uit alles volgend jaar te herstellen. Hij hoefde alleen maar een degelijk bedrijf te vinden dat garant stond voor kwaliteit en een langetermijnvisie. Huizen van tweehonderdvijftig jaar oud konden niet zomaar door elke aannemer worden aangepakt. De kosten waren niet belangrijk, maar hij moest de juiste mensen zien te vinden.

Hij ging op het trapje van het grote oude huis staan, draaide zich om en keek uit over het landgoed van vijf hectare. Er waren veel dingen die hij graag wilde aanpakken, zoals het planten en snoeien van struiken. Misschien een nieuwe, meer functionele garage bouwen?

Nou ja, alles op zijn tijd. Hij was nog jong, nog maar net in de veertig. Er was nog genoeg tijd.

Hij haalde de deur van het slot en liep naar binnen.

Achter het gordijn volgden de ogen van de vrouw Carling door haar verrekijker. Ze keek opmerkzaam toe terwijl hij over het erf liep. Zijn pak en overjas staken scherp af tegen de achtergrond van het uitgestrekte terrein. Hij had een platte aktetas in zijn hand.

Haar hoofd liep over van vragen.

‘Waar ben je geweest, Carling? Wie heb je ontmoet?’

Ze legde de verrekijker neer en krabbelde aantekeningen op een noti-

tieblok dat naast haar op tafel lag, zorgvuldig verborgen achter het gordijn. Voor de buitenwereld was Carlings verhaal slechts een onopgelost mysterie. Maar voor haar was het een mysterie dat erop wachtte om ontcijferd te worden.

Toen Carling eenmaal het huis in was verdwenen, doofde ze haar sigaret met weloverwogen zorgvuldigheid in de asbak. Het was stil in de kamer, op het zachte geritsel van haar kleren na.

‘Je bent niet wie je zegt dat je bent, Joe Carling,’ mompelde ze bij zichzelf, met een mengeling van achterdocht en twijfel. ‘Ik weet meer dan je denkt.’

3

Snellman reed op de automatische piloot door de smalle straatjes van de Stockholmse voorstad Täby. Hij had de weg al een miljoen keer gereden, kende elke bocht en elke onbewaakte oversteekplaats, en vermeed elk gat in de weg om de veel te grote velgen niet te beschadigen.

Hij klapte de zonneklep naar beneden en bekeek zichzelf in het kleine spiegeltje. Hij ontmoette zijn eigen blik en merkte dat hij zijn kaken weer veel te hard op elkaar klemde. Hij bleef te lang naar zichzelf staren. Een luid getoeter zorgde ervoor dat hij een ruk aan het stuur gaf, net voordat hij frontaal op een bestelbusje zou botsen.

Verdomme.

Hij klapte de zonneklep weer omhoog.

Die vervloekte automonteur, Nilsson, was erin geslaagd hem compleet van slag te maken.

Snellman naderde zijn buurt. De straten waren op dit tijdstip van de dag vrijwel verlaten. Hij kwam een aantal enorme SUV's tegen met voetbalmoeders en hun kroost op weg naar het voetbalveld. De auto's kwamen over als kerels in de sportschool die er alles aan deden om er maar opgepompt uit te zien. Niemand had zoveel spieren nodig, maar anderen zouden er misschien van onder de indruk raken.

Hij week uit voor een paar meisjes die als een gek aan het fietsen waren; waarschijnlijk waren ze een wedstrijd aan het doen wie er het eerst zou zijn. Normaal gesproken wekten vrolijke kinderen zijn eigen kindwens op. Dat constant knagende verdriet dat alles kapot dreigde te maken. Anna en hij probeerden de nederlaag afzonderlijk te verwerken, en niet meer samen. Maar vandaag had Snellman geen ruimte om ook maar één gedachte te besteden aan zijn verlangen naar kinderen.

Thuis. Hij sloeg het portier dicht en liep naar de voordeur. Het huis was niet groot, maar het was van hen. Van hem en Anna. Ondanks alle tegenslagen waren ze nog bij elkaar. Maar hoelang nog? Dat wist niemand.

Voordat hij het huis binnenging, wierp hij nog een laatste blik op zijn auto.